

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922, byl Josef K. uznán vinným přestupkem krádeže dle §§ 171 a 460 tr. zák. a odsouzen za to do vězení na 6 dnů. Odsouzenému byl povolen podmíněný odklad trestu na dobu jednoho roku. Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, byl Josef K. uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák. a přestupkem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171 a 460 tr. zák. a odsouzen byl za to dle § 202 tr. zák. vzhledem na § 35 tr. zák. a § 265 tr. ř. a za použití §§ 54 a 55 tr. zák. do žaláře na 1 měsíc, 1 postem zostřené a doplněné. Šu 265 tr. ř. použil krajský soud z toho důvodu, že Josef K. spáchal oba trestné činy dne 8. října 1922, tedy před vynesením rozsudku okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922 a vzal proto při výměře trestu zřetel na trest Josefu K-ovi rozsudkem okresního soudu v Klatovech přisouzený. Podmíněného odkladu trestu nepovolil krajský soud proto, poněvadž prý Josef K. spáchal trestné činy (zločin podvodu a přestupek nedokonané krádeže) ve zkušební době, jemu rozsudkem okresního soudu povolené, a vyslovil naopak dle Šu 6 (4) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n., že se K-ovi podmíněný odklad trestu, rozsudkem okresního soudu povolený, odnímá. Rozsudkem krajského soudu byl však porušen zákon. Neboť předpoklad soudu, že K. spáchal zločin podvodu a přestupek nedokonané krádeže ve zkušební době, rozsudkem okresního soudu stanovené, je v odporu se spisy; bylyť, jak již uvedeno, oba dva trestné činy spáchány před vynesením rozsudku okresního soudu. Vyšel proto ze zmíněného mylného předpokladu a vysloviv z příčiny této zrušení podmíněného odkladu trestu, porušil krajský soud svým rozsudkem ustanovení prvé, pokud se týče druhé věty bodu 4 Šu 6 zákona o podmíněném odsouzení, poněvadž hlavní podmínka těchto ustanovení, totiž spáchání nového trestného činu p o vynesení rozsudku, jímž trest byl odložen, dána není. Dotyčný výrok soudu, jenž se stal na úkor obžalovaného, je proto zmatečný. V tomto případě přichází v úvahu druhá alternativa odstavce čís. 4 Šu 6 zákona o podmíněném odsouzení, kde se praví, že, byl-li vinník odsouzen pro skutek spáchaný před rozsudkem, o jehož odklad jde, rozhodne soud, vynášející pozdější rozsudek, v mezích §§ 1 a 2 o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený. Na krajském soudu bude proto, by, nehledě ku svému nynějšímu důvodu zamítavému, ve smyslu citovaného zákonného ustanovení dále postupoval.

Čís. 1253.

Ke skutkové podstatě zločinu dle Šu 185 tr. zák. se vyhledává po stránce subjektivní, by pachatel v době činu bylo bezpečně povědomo, že věci, jež ukryl, na sebe převedl aneb jichž odbyt opatřil, jsou kradené neb zpronevěřené, po objektivní stránce pak, by substancí odcizených neb zpronevěřených věcí samých uvedeným způsobem nakládal.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1923, Kr II 335/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalované do rozsudku zemského soudu trestního v Brně ze dne 23. května 1923, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, dovolávající se zmatku dle §u 281 čis. 5 tr. ř., jest odůvodněna. Rozsudek odsuzuje stěžovatelku pro zločin dle §§ 185, 186 a) b) tr. zák., shledav ji vinnou, že odcizené věci, a to různé šperky v ceně, 200 Kč převyšující, na sebe převedla, ač jí z příběhu a hodnoty věci povědomo bylo, že krádež stala se způsobem, který ji činí zločinem. Soud nalézací pro okolnost, že stěžovatelce z příběhu a hodnoty věci povědomo bylo, že krádež stala se způsobem, který ji činí zločinem, vůbec neuvádí důvodů, a jest rozsudek již proto v příčině zločinné kvalifikace dle §u 186 a) tr. zák. dle §u 281 čis. 5 tr. ř. zmatečným. Než zmatkem dle §u 281 čis. 5 tr. ř. trpí rozsudek, jak stížnost právem vytýká, v příčině odsouzení stěžovatelky pro zločin podílnictví na krádeži vůbec, poněvadž důvody pro vědomí stěžovatelky, že šperky jí na sebe převedené pocházely z krádeže, jsou po stránce rozhodující alespoň nejasné. Zákon předpokládá pro skutkovou podstatu dle §u 185 tr. zák. po stránce subjektivní, by pachatel v době činu bylo bezpečně povědomo, že věci zatajované, na se převedené, nebo sobě přivlastněné, a sice tyto samy, jsou ukradeny nebo zpronevěřeny, jelikož dle doslovu zákona, jenž nepřipouští dle čl. IV. uvoz. pat. rozšíření pořadem výkladu, i objektivní skutková podstata dána jest jen tehda, když podstatou odcizených nebo zpronevěřených věcí samých bylo způsobem uvedeným nakládáno. Proto vyloučení sluší zásadně dispoice jak ohledně peněz, za odcizenou věc stržených, tak i ohledně věcí, z odcizených peněz nebo z výtěžku za odcizené věci nakoupených. V tomto případě však rozsudek vyvrací hájení se stěžovatelky, že jí původ věcí, od Viléma N-a na se převedených, z krádeže nebyl znám, mezi jiným i poukazem na to, že věděla, že N., jsa delší čas bez zaměstnání, dárky v takovém množství, pokud se týče peněz na ně, nemohl poctivým způsobem nabýti. Odůvodnění toto činí nejasným, zda soud nalézací byl přesvědčen o tom, že stěžovatelka původ na se převedených šperků samých z krádeží N-em páchaných bezpečně znala, — ve kterémžto případě by ovšem šlo o podílnictví na krádeži, či zda nebyla snad jen mínění, že N. předměty ty z peněz stržených za věci ukradené nakoupil, kde by ovšem přišlo v úvahu jen odsouzení pro trestný čin, mírnějším trestem ohrožený. Nejasnost tato jest tím závažnější, an rozsudek, jak již uvedeno, svého tvrzení, že stěžovatelce byl příběh krádeží samých znám, vůbec neodůvodňuje.

Čís. 1254.

Za ztracené (§ 201 písm. c) tr. zák.) nelze pokládati věci toliko zapomenuté, vypadlé aneb založené.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1923, Kr I 228/23.)